

[Jørgen Jensen]

på 253 mill. kr. Altså mere end det, der gives til hele gruppen af lønmodtagere. Vi kan tage ØK, Danfoss, A. P. Møller, Handelsbanken; de har alle sammen over 225 mill. kr. i overskud, efter at skatten er betalt. Det siger noget om, hvor meget 225 mill. kr. er.

Hvad betyder det så reelt for den enkelte arbejder? Ja, man forventer jo en prisstigning på 20 pct. i de to år, og det er det, der er baggrunden for, at regeringen kommer frem til de 8 pct.s, 9 pct.s eller 10 pct.s lavtlønstillæg. Men der bliver også et nedsat antal arbejdstimer. Lavtlønstillægget skal kun udbetales i det sidste år af overenskomstperioden. Det betyder for de dårligst stillede, dem, der får garantilønnen dags dato på 31,40 kr., at de, hvis man lægger alt til og beregner lavtlønstillægget til 80 øre – hvad også er i overkant – får en reallønsfremgang på 0,8 pct., vel at mærke hvis ikke vi får momsforhøjelse, hvis ikke vi får nye afgifter, for så bliver det et minus.

For en arbejder, der får 40 kr. i timen inden for LO-området, betyder det et fald på 5,2 pct. i realløn, selv om man tillægger 80 øre også til denne lønmodtagergruppe, hvad der jo ikke er tiltænkt med lavtlønstillægget.

De HT-chauffører, som nu konflikter, ikke med et absolut krav om en lønforhøjelse, men for at få reelle forhandlinger, har i dag en ansættelsesløn på 36 kr. i timen. For dem betyder det, hvis man tillægger taktreguleringen på 1¼ pct. og ferieprocentforhøjelsen, i bedste fald, at de bevarer niveauet. De får et lille minus, men lad os bare sige, at de bevarer niveauet.

For de offentligt ansatte, som har mere end 40 kr. i timen, betyder det et direkte reallønsfald.

Hr. Kjeld Olesen talte om det afgørende i en stabil udvikling, ro på arbejdspladserne, men det er en kendsgerning, at disse lovindgreb vil være gift for roen på arbejdspladserne. Det bliver nødvendigt for lønarbejderne både af hensyn til sig selv – for at forsvare deres realløn – og hvis de vil yde et bidrag til landets økonomiske situation, at aktionere for at sikre en lønfremgang og en ændret fordeling af de værdier, der skabes.

Ole Vig Jensen (RV):

Det er i virkeligheden med ulyst, at det radikale venstre melder sig i rækken af kriti-

kere af det politiske indgreb i overenskomstsituationen, som den lovbuket, vi i dag har til behandling, er udtryk for. Vi kritiserer regeringen med ulyst, fordi vi grundlæggende ikke er uenige med regeringen om nødvendigheden af en politisk løsning af de sammenbrudte overenskomstforhandlinger.

Fra radikal side ville vi betragte det som en ulykke for det danske samfund, hvis vi om få dage skulle se landet kastet ud i en lammende storkonflikt. Ikke blot på grund af de økonomiske konsekvenser, det vil få i en tid, hvor vi samfundsøkonomisk har brug for alt andet end nye rystelser i dansk økonomi, men også fordi en storkonflikt ville være ødelæggende for mange gode samarbejdsforhold, ville uddybe skel mellem mennesker og grupper af mennesker og ikke ville kunne undgå at fremme den egoisme, som vi har set spire i det danske samfund i de senere år, en egoisme, der også har sikret sig repræsentation her i tinget.

Fra radikal side tager vi klart afstand fra at løse lønforhandlinger gennem strejker og lockouter. Derfor finder vi også regeringens indgriben i overenskomstsituationen rigtig. Men vi beklager resultatet af regeringens initiativ, fordi det ikke står mål med de bestræbelser, der tilsyneladende er udfoldet af de to regeringspartier. Vi synes ganske enkelt, at regeringens forslag til en overenskomtsløsning er for dårligt og utilstrækkeligt, og derfor kan vi ikke støtte regeringens indgrebet i den foreliggende form. Det er der flere grunde til.

For det første har regeringen endnu en gang valgt den kortsigtede løsning, helt i strid med den målsætning, som blev bebudet efter Marienborgforhandlingerne, og som statsministeren gentog under åbningsdebatten her i tinget i oktober. Det fik dengang det radikale venstre til at tro på, at SV-regeringen oprigtigt ønskede at løse nogle af samfundets grundlæggende økonomiske problemer, og skønt der ikke ved regeringens tiltrædelse lå færdigt udarbejdede planer for den langsigtede indsats, havde vi grund til at tro, at det kun drejede sig om tid, inden regeringen ville spille ud.

Nu, et halvt år efter, mangler vi stadig et handlekraftigt og markant udspil fra SV-regeringen. Den løsning på overenskomstsituationen, som regeringen har lagt frem, savner helt og totalt det langsigtede perspektiv.